

Дмитро Михайленко, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права Національного університету «Одеська юридична академія» (адреса електронної пошти: mdg@ukr.net)

УДК 343.35

Результати диференціації правового впливу на корупцію в Україні

Жорсткі та значним чином обмежувальні антикорупційні заходи, які до того ж характеризуються високою працесемністю, не можуть бути однаково направлені на всі різновиди корупції (корупційні мережі та побори), оскільки: 1) правоохоронна система не витримає такого навантаження, що природним чином призведе у кінцевому рахунку до фрагментарного кримінального переслідування; 2) низова корупція (побори) і корупція у приватному секторі не можуть бути піддані таким же заходам, як і корупція у публічному секторі та, зокрема, централізовані організовані корупційні практики у вищих ешелонах влади, оскільки це буде штучним розширенням меж кримінальної репресії та непропорційним втручанням у права людини. Саме тому при розробці правового елементу антикорупційного механізму країни первинною дією повинна бути диференціація антикорупційного правового впливу.

У зв'язку із вищенаведеним, слід позитивно оцінити реалізацію у правовій системі України (хоча і з запізненням – фактично лише з 01.07.2011 року) ідеї диференціації правового впливу на корупцію у залежності від того, до якої сфери вона відноситься. Зокрема проведено таку диференціацію між публічною та приватною сферами, що є основним розподілом у цьому контексті. При цьому у науковій літературі сформувалося уявлення про соціальну обумовленість такої диференціації (В.М. Борков [1, с. 15], Б.В. Волженкін [2, с. 53-54], О.О. Дудоров [3, с. 247]¹, Н.О. Єгорова [4], І.І. Чугуніков [5, с. 81] тощо). Так, головною відмінністю між цими групами злочинів є те, що лише посягання з боку публічних службовців призводять до послаблення державної влади, влади місцевого самоврядування чи встановленого

¹Дудоров О.О. Про законодавче втілення ідеї диференціації кримінальної відповідальності за службові злочини в публічній та приватній сферах / О.О. Дудоров // Новітні кримінально-правові дослідження – 2015 : збірник наукових праць / відп. ред. д-р юрид. наук, проф. О. В. Козаченко. – Миколаїв : Іліон, 2015. – С.247 (С.247-252).

законодавством порядку здійснення інших публічних функцій у юридичних особах публічного права.

Між тим у науковій літературі недостатньо уваги приділено саме результатам диференціації правового впливу на корупцію в Україні. У зв'язку із цим, ціллю цієї статті є показати яким чином у загальних рисах була проведена диференціації правового впливу на корупцію в Україні і особливо на рівні КК України та які проблеми при цьому виникли.

Виклад основного матеріалу дослідження слід розпочати із попередньо здобутого висновку, що правовий вплив на корупцію в Україні характеризується диференціацією кримінальної відповідальності та інших заходів кримінально-правового характеру, які реалізовані законодавцем на рівні КК України, диференціацією адміністративної відповідальності, що реалізована на рівні КУпАП, а також диференціацією правового впливу на корупцію, яка реалізована у Законах України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 року (далі також – Закон) та «Про запобігання впливу корупційних правопорушень на результати офіційних спортивних змагань» від 03.12.2015 року. Разом із тим, враховуючи, що всі названі різновиди диференціації мають спільну підставу, соціальну обумовленість та мету, то розрізняти їх доцільно лише для цілей дослідження. У дійсності ж у контексті протидії корупції в Україні має місце диференціація правового впливу на корупцію як єдине явище та спосіб організації нормативного поля. Результатом такої диференціації є виникнення правових режимів протидії корупції, які мають особливості у залежності від її сфери.

Тут під правовим режимом протидії корупції слід розуміти особливий порядок правового регулювання протидії корупції, який виражається у особливому поєднанні таких юридичних засобів, як превентивні антикорупційні механізми, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень, система підстав відповідальності за корупційні правопорушення і правопорушення, пов'язані із корупцією, та ступінь суворості правових наслідків цих правопорушень, з метою ефективної протидії

корупції. У межах правового елементу антикорупційного механізму України (механізму правового впливу на корупцію в Україні) утворено як мінімум такі загальні правові режими: 1) правовий режим протидії корупції у публічному секторі управління, у межах якого утворено спеціальний правовий режим протидії корупції у вищих ешелонах влади; 2) правовий режим протидії корупції у сфері надання публічних послуг; 3) правовий режим протидії корупції у приватному секторі управління; 4) правовий режим протидії корупції у сфері здійснення неуправлінської діяльності; 5) правовий режим протидії корупції у сфері спорту (офіційних спортивних змагань).

Крім того, очевидно, що у межах Кримінального закону України запроваджено вже кримінально-правовий режим протидії корупційним злочинам загалом, який зокрема характеризується відмінностями у застосуванні інститутів кримінального права у разі вчинення корупційного злочину. У зв'язку із цим не варто шукати особливого об'єкта кримінально-правової охорони для виділення групи корупційних злочинів, адже метою введення категорії «корупційний злочин» у ст. 45 КК України є створення саме кримінально-правового режиму впливу на ці злочини, що має особливості у порівнянні із загальним кримінально-правовим регулюванням, без порушення структури Особливої частини КК України.

Враховуючи мету цієї статті слід більш детально зупинитися на диференціації правового впливу на корупцію, що здійснена на рівні КК України. Так, у Кримінальному законі, як уже у загальному вигляді зазначалося вище, диференціація правого впливу на корупцію на п'ять правових режимів почала здійснюватися лише з 01.07.2011 року (якщо не рахувати пакет антикорупційних законів від 11.06.2009 року, які діяли з 01.01.2011 року по 05.01.2011 року), і з плином часу значно поглибилася.

Фактично з 01.07.2011 року у межах розділу XVII Особливої частини КК було диференційовано підстави кримінальної відповідальності за загальні корупційні злочини на дві групи: корупційні злочини у публічній сфері управління та корупційні злочини у приватній сфері управління. Зазначене у

першу чергу дозволило враховувати різний ступінь суспільної небезпеки таких груп діянь при застосуванні заходів кримінально-правового впливу, хоча таке рішення переслідувало й інші завдання. Крім того, із зазначеної дати у системі корупційних злочинів виділено окрему групу за ознаками спеціального суб'єкта – корупційні злочини осіб, які надають публічні послуги.

У подальшому з 03.12.2015 року було передбачено кримінальну відповідальність за протиправний вплив на результати офіційних спортивних змагань (ст. 369-3 КК України), що разом із прийняттям Закону України «Про запобігання впливу корупційних правопорушень на результати офіційних спортивних змагань» ознаменувало виділення у правовій системі України ще одного правового режиму впливу на корупцію – корупцію у сфері спорту.

Також у цьому контексті слід згадати і зміни, які спіткали ст. 354 КК України, адже у наслідок них сформувався окремий правовий режим впливу на корупцію, який не пов'язується із правовим забезпеченням нормативного порядку здійснення владних чи управлінських повноважень. Це зумовлено тим, що спеціальними суб'єктами у межах цього режиму є особи, які не є службовими особами та які виконують роботу або надають послуги відповідно до договору з підприємством, установою, організацією (саме так цей суб'єкт сформульований у п. 3 ч. 1 ст. 3 Закону, проте у ст. 354 КК України використано дещо інше формулювання – працівник підприємства, установи чи організації, який не є службовою особою, або особа, яка працює на користь підприємства, установи чи організації, що формально-догматично не позначає таке ж коло суб'єктів, як і у зазначеному Законі, та показує недоліки антикорупційного законодавства України).

В Україні до злочинів у сфері публічної службової діяльності (корупційних злочинів публічного сектору) відносяться ті злочини, які пов'язані із діяльністю службових осіб, які виконують функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також обіймають посади в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на державних чи комунальних підприємствах, в установах чи організаціях. При цьому згідно п. 1 примітки до ст. 364 КК

України для цілей статей 364, 368, 368-2, 369 КК України до державних та комунальних підприємств прирівнюються юридичні особи, у статутному фонді яких відповідно державна чи комунальна частка перевищує 50 відсотків або становить величину, що забезпечує державі чи територіальній громаді право вирішального впливу на господарську діяльність такого підприємства. Відповідно до злочинів у сфері приватної службової діяльності (корупційних злочинів приватного сектору) відносяться ті злочини, які пов'язані із діяльністю службових осіб, які виконують свої функції у інших підприємствах, в установах чи організаціях, ніж ті, які згадуються у п. 1 примітки до ст. 364 КК України.

Щодо злочинів службових осіб, які окреслені у п. 2 примітки до ст. 364 КК України, встановлюється такий же кримінально-правовий режим впливу, як і до злочинів національних службових осіб публічного сектору.

Крім того, в Україні правовий режим впливу на корупцію у публічному секторі не є однорідним, оскільки для такого виду службових осіб, як особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, які зазначені у п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону (фактично це службові особи України, які здійснюють більш значиму діяльність) він є більш суворим. Зокрема, лише щодо цієї категорії осіб може бути застосована кримінальна відповідальність за незаконне збагачення (ст. 368-2 КК України) та за декларування недостовірної інформації (ст. 366-1 КК України).

Окремі правові режими протидії встановлено на корупцію осіб, які надають публічні послуги (ст.ст. 365-2, 368-4 КК України), на корупцію, не пов'язану із здійснення владних чи управлінських повноважень (ст. 354 КК України), та корупцію у сфері спорту (ст. 369-3 КК України).

Тут звертає на себе увагу, що у процесі модернізації правового механізму протидії корупційним злочинам в Україні створена нетипова для сучасного кримінального права (і типова для стародавніх правових систем) ситуація, коли охоронні норми з'являються в системі права попереду регулятивних. Зокрема це стосується часткової криміналізації в Україні корупційних діянь осіб, що

здійснюють професійну діяльність, пов'язану із наданням публічних послуг. Відомо, що цілісного регулятивного нормативного масиву щодо публічних послуг в Україні на сьогодні не існує і первинне регулювання у цій сфері наразі здійснюється шляхом встановлення кримінально-правових заборон. Описана ситуація потребує наукового осмислення, інтерпретації та прогнозу, адже за відсутності регулятивної (по-суті бланкетної) бази ускладнюється як розуміння заборон, так і їх застосування, а також переглядається роль кримінально-правової заборони як субсидіарного інструменту.

Крім того, щодо такого суб'єкта корупції, як особи, які здійснюють професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг, то звертає на себе увагу суперечливий підхід КК України до структурування норм про їх кримінальну відповідальність. Так, статті КК щодо відповідальності за зловживання повноваженнями особами, які надають публічні послуги (ст. 365-2 КК України), підкуп особи, яка надає публічні послуги (ст. 368-4 КК України), зловживання впливом (у цьому випадку зловживання впливом на осіб, які надають публічні послуги) (ст. 369-2 КК України) та провокацію підкупу (у цьому випадку провокацію підкупу осіб, які надають публічні послуги) (ст. 370 КК України), консолідовані із статтями про злочини у сфері службової діяльності, у тому числі зі статтею, яка забороняє службове підроблення (ст. 366 КК України). Разом із тим, підроблення офіційного документу особою, яка здійснює професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг (ч. 2 ст. 358 КК України), яка з врахуванням логіки побудови Особливої частини КК України повинна знаходитися у розділі XVII цього кодексу (Злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг), знаходиться у розділі XV КК України (Злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян) та передбачає інший відкритий перелік осіб, які надають публічні послуги ніж статті 365-2 та 368-4 КК України (зокрема, у якості суб'єкта злочину додатково називаються приватні підприємці та адвокати і не згадуються нотаріуси, арбітражні керуючі, незалежні

посередники, члени трудового арбітражу, третейські судді тощо). Зазначене не тільки суперечить елементарним правилам законодавчої техніки, а й нівелює практичне значення властивостей об'єкта тієї чи іншої групи злочинів (у цьому випадку груп злочинів, передбачених розділами XV та XVII КК України), усуває оцінку його характеристик при кваліфікації суспільно небезпечної поведінки і у кінцевому рахунку призводить до встановлення при фактичному правозастосуванні наявності складу злочину у діях особи лише по ознаках суб'єкта злочину, об'єктивної та суб'єктивної сторін. Зазначені вище недоліки кодифікації пов'язуються (і цей зв'язок є взаємозалежністю) з кримінально-правовою доктриною на рівні інтерпретаційних праць вчених тим, що у коментарях КК України ознаки об'єкта того чи іншого злочину часто розкриваються формально і позбавлені практичного змісту.

При цьому описана вище диференціація не обмежилася розщепленням підстав кримінальної відповідальності за корупційні злочини. Очевидно, що її мета полягала у встановленні різних кримінально-правових наслідків за вчинення однакових з об'єктивної та суб'єктивної сторони діянь, проте які вчинені у різних сферах здійснення повноважень.

Це можна показати на прикладі різних видів підкупу. Так, наприклад пасивний підкуп у публічному секторі управління у основному складі є злочином середньої тяжкості і медіана основного найбільш суворого виду покарання за його вчинення за санкцією складає 3 роки позбавлення волі (ч. 1 ст. 368 КК України), а при наявності таких кваліфікуючих ознак, як вчинення цього діяння за попередньою змовою групою осіб, або повторно, або у поєднанні з вимаганням неправомірної вигоди зазначена медіана становить 7,5 років позбавлення волі (ч. 1 ст. 368 КК України), а злочин вже є тяжким. Такий же підкуп, але у приватному секторі управління, в основному складі хоча і є також злочином середньої тяжкості, проте зазначена вище медіана складає вже 2 роки позбавлення волі (ч. 3 ст. 368-3 КК України), а при наявності таких же кваліфікуючих ознак – 5 років позбавлення волі, а злочин також є тяжким (ч. 4 ст. 368-3 КК України). Відповідні характеристики пасивного підкупу у сфері

надання публічних послуг є такими: при основному складі – медіана 3,5 років позбавлення волі (ч. 3 ст. 368-4 КК України), злочин є середньої тяжкості, а при кваліфікованому складі з такими ж ознаками – медіана 6 років позбавлення волі (ч. 4 ст. 368-4 КК України). Такі ж самі характеристики пасивного підкупу у сфері здійснення неуправлінської діяльності: при основному складі – медіана 1,5 роки позбавлення волі (ч. 3 ст. 354 КК України), злочин є невеликої тяжкості, а при кваліфікованому складі з такими ж ознаками – медіана 2 роки позбавлення волі (ч. 4 ст. 354 КК України).

Щодо активних підкупів наведених вище видів ситуація за виділеними показниками у основних складах виглядає наступним чином. Активний підкуп у публічному секторі управління (ч. 1 ст. 369 КК України) – медіана 3 роки позбавлення волі, злочин є середньої тяжкості. Активний підкуп у приватному секторі управління (ч. 1 ст. 368-3 КК України) – медіана 1,5 роки позбавлення волі, злочин є невеликої тяжкості. Активний підкуп у сфері надання публічних послуг (ч. 1 ст. 368-4 КК України) – медіана 1,5 роки позбавлення волі, злочин є невеликої тяжкості. Активний підкуп у сфері здійснення неуправлінської діяльності (ч. 1 ст. 354 КК України) – медіана 1,5 роки позбавлення волі, злочин є невеликої тяжкості. За кваліфікуючими ознаками такий зріз провести неможливо, оскільки їх набір є різним щодо цих видів підкупу і співпадає лише у активних підкупів у приватному секторі управління та у сфері надання публічних послуг (повторно, за попередньою змовою групою осіб, організованою групою). Щодо останніх відповідні показники кваліфікуючих складів такі: ч. 2 ст. 368-3 КК України – медіана 2,5 роки позбавлення волі, злочин є середньої тяжкості; ч. 2 ст. 368-4 КК України – медіана 2,5 роки позбавлення волі, злочин є середньої тяжкості.

У зв'язку із викладеним, звертає на себе увагу те, що за вчинення пасивного підкупу у сфері надання публічних послуг встановлена більш суворая санкція ніж за вчинення пасивного підкупу у публічному секторі управління. Таке законодавче рішення порушує логіку диференціації, оскільки це є єдиним випадком, коли правопорушення у сфері надання публічних послуг визнається

більш суспільно небезпечним ніж таке ж правопорушення у публічному секторі управління. У цьому контексті також суперечливими є співвідношення санкцій ст. 364 КК України та ст. 365-2 КК України. Зокрема, санкція при основному складі зловживання владою або службовим становищем (публічний сектор управління) (ч. 1 ст. 364 КК України) найбільш суворим передбачає позбавлення волі до 3 років, а санкція такого ж складу зловживання повноваженнями особами, які надають публічні послуги (ч. 1 ст. 365-2 КК України) – лише обмеженням волі на строк до 3 років. Проте при наявності тяжких наслідків зазначених зловживань жорсткість кримінально-правових наслідків кардинально змінюється. Так, зловживання за ч. 2 ст. 364 КК України карається позбавленням волі на строк від трьох до шести років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, зі штрафом від п'ятисот до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за зловживання за ч. 3 ст. 365-2 КК України карається вже позбавленням волі на строк від п'яти до восьми років з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, з конфіскацією майна або без такої!?. Таким чином, така кваліфікуюча ознака як тяжкі наслідки у зловживанні владою або службовим становищем (ст. 364 КК України) збільшує медіану найсуворішого основного покарання порівняно з основним складом цього злочину на коефіцієнт 2,25 [з 2 до 4,5 років позбавлення волі], а у зловживанні повноваженнями особами, які надають публічні послуги (ст. 365-2 КК України) – на коефіцієнт 4,875 [з 0,75 (для цілей цього обрахунку обмеження волі було переведено у позбавлення волі за співвідношенням 2 до 1, що узгоджується з п. «б» ч. 1 ст. 72 КК України) до 6,5 років позбавлення волі]. Звичайно такий підхід законодавця є явно нелогічним і у першу чергу це пов'язане із тим, що корупційні правопорушення у публічному секторі управління становлять вищу суспільну небезпеку ніж такі ж правопорушення у сфері надання публічних послуг. Останнє додатково обґрунтовується детальним дослідженням диференціації правового впливу на корупцію, реалізованої на рівні Закону, а також співвідношенням жорсткості

кримінально-правових наслідків активних підкупів у публічному секторі управління і у сфері надання публічних послуг.

Викладене дозволяє прийти до таких висновків. Диференціація кримінально-правового впливу на корупційні злочини призвела до встановлення різних за жорсткістю кримінально-правових наслідків за вчинення однакових за об'єктивною та суб'єктивною сторонами діянь, які вчинені у різних сферах здійснення діяльності відповідних спеціальних суб'єктів. При цьому у порядку зниження жорсткості кримінально-правових наслідків корупційні злочини мають розміщуватися таким чином: 1) ті, що скоюються у публічному секторі управління; 2) ті, що скоюються у сфері надання публічних послуг; 3) ті, що скоюються у приватному секторі управління; 4) ті, що скоюються у сфері здійснення неуправлінської діяльності.

Головною відмінністю між корупційними правопорушеннями у публічному та приватному секторах є те, що лише посягання з боку публічних службовців призводять до послаблення державної влади, влади місцевого самоврядування чи встановленого законодавством порядку здійснення інших публічних функцій у юридичних особах публічного права. Службові особи публічного сектору управління наділені публічними функціями (функції представника влади та організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції, у разі їх здійснення в юридичних особах публічного права), а особливістю об'єкта при вчиненні ними злочинів по службі є те, що його становлять правовідносини, в яких реалізуються державна чи муніципальна влада або інші публічні функції. Цим і обґрунтовується встановлення більш жорстких правових наслідків та більш широкого кола правових інструментів протидії щодо корупції у публічному секторі управління, у тому числі і у сфері дії КК.

Не відповідають соціальній обумовленості диференціації кримінально-правового впливу на корупційні злочини та заснованій на ній логіці встановлення жорсткості кримінально-правових наслідків: 1) санкція при основному складі пасивного підкуп у сфері надання публічних послуг, оскільки

вона передбачає більш суворі заходи ніж санкція такого ж підкупу у публічному секторі управління, а також 2) санкція зловживання повноваженнями особами, які надають публічні послуги, якщо воно спричинило тяжкі наслідки (ч. 3 ст. 365-2 КК України), оскільки вона є більш суворою ніж санкція аналогічного зловживання у публічному секторі управління, що спричинило тяжкі наслідки.

У Особливій частині КК України диференційовано правовий вплив на корупційні злочини за критерієм «характер здійснюваної діяльності спеціального суб'єкта» (очевидно, що характер такої діяльності обумовлений відповідною сферою правовідносин) щодо корупційних злочинів: 1) у сфері публічної службової діяльності (публічного сектору), у межах яких більш суворий правовий режим встановлено для найвищих службових осіб України (ст.ст. 364, 366-1, 368, 368-2, 369 КК України); 2) у сфері приватної службової діяльності (приватного сектору) (ст.ст. 364-1, 368-3 КК України); 3) у сфері надання публічних послуг (ст.ст. 365-2, 368-4 КК України); 4) у сфері здійснення неуправлінської діяльності (ст. 354 КК України); 5) у сфері спорту (ст. 369-3 КК України). При цьому зловживання впливом (ст. 369-2 КК України) відноситься до 1, 2 та 3 із зазначених вище груп.

Окреслені вище кримінально-правові режими протидії корупції у залежності від сфери останньої за характером здійснюваної діяльності спеціальним суб'єктом є (повинні бути) частинами загальних антикорупційних правових режимів, які описані вище.

Тут також звертає на себе увагу несинхронізованість у цьому аспекті антикорупційного законодавства України, яка проявляється у тому, що на рівні різних антикорупційних нормативних актів (КК України, з одного боку, та Закону і КУпАП, з іншого) застосовуються різні: 1) термінологія (особливо це проявляється щодо суб'єктів, на яких поширюється дія антикорупційного законодавства), 2) критерії розподілу сфер корупції (і відповідно – правовідносин, які відповідають тому чи іншому правовому режиму). У зв'язку із тим, що нормативні критерії диференціації правового впливу на корупцію у

приватній та публічній сфері в Україні на рівні Закону та КУпАП, з одного боку, та КК України, з іншого, відрізняються, підринається взаємодія цих нормативних актів та допускається ситуація, коли до одного суб'єкта Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 року та КУпАП буде застосовувати один із виділених вище правових режимів, а на КК України – інший. Крім того, спостерігається наявність прогалин у нових антикорупційних інститутах, зокрема, у механізмі антикорупційного фінансового контролю. Такі проблеми потребують окремого дослідження.

Список використаних джерел:

1. Борков В. О дифференциации ответственности должностных лиц и управленцев коммерческих и иных организаций / В. Борков // Уголовное право. – 2005. – №5. – С.12-15.
2. Волженкин Б.В. Служебные преступления / Волженкин Б.В. – М. : Юристъ, 2000. – 368 с.
3. Дудоров О.О. Про законодавче втілення ідеї диференціації кримінальної відповідальності за службові злочини в публічній та приватній сферах / О.О. Дудоров // Новітні кримінально-правові дослідження – 2015 : збірник наукових праць / відп. ред. д-р юрид. наук, проф. О. В. Козаченко. – Миколаїв : Іліон, 2015. – С.247-252.
4. Егорова Н.А. Теоретические проблемы уголовной ответственности за преступления лиц, выполняющих управленческие функции : Автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / Егорова Н.А. – Волгоград, 2006. – 60 с.
5. Чугуніков І.І. Поняття злочинів у сфері службової діяльності: історія питання та сучасний стан проблеми / І.І. Чугуніков // Актуальні проблеми політики. – 2008. – Вип. 33. – С. 76-83.

Анотація

Михайленко Д. Результати диференціації правового впливу на корупцію в Україні. – Стаття.

У статті описуються результати диференціації правового впливу на корупцію в Україні. Розкривається встановлення п'яти правових режимів протидії корупції та їх відмінності. Показуються проблеми взаємодії Закону

України «Про запобігання корупції» та КУпАП, з одного боку, та КК України, з іншого, у досліджуваному аспекті.

Ключові слова: корупція, диференціації правового впливу, корупційні злочини.

Аннотация

Михайленко Д. Результаты дифференциации правового воздействия на коррупцию в Украине. - Статья.

В статье описываются результаты дифференциации правового воздействия на коррупцию в Украине. Раскрывается установление пяти правовых режимов противодействия коррупции и их различия. Показываются проблемы взаимодействия Закона Украины «О предотвращении коррупции» и КУоАП, с одной стороны, и УК Украины, с другой, в исследуемом аспекте.

Ключевые слова: коррупция, дифференциации правового воздействия, коррупционные преступления.

Summary

Mikhaylenko D. The results of legal influence differentiation on corruption in Ukraine. -Article.

The article describes the results of legal influence differentiation on corruption in Ukraine. It reveals the establishment of five legal regimes for combating corruption and their differences. The problems of interaction between the Law of Ukraine "On Prevention of Corruption" and Code of Ukraine on Administrative Offenses, on the one hand, and the Criminal Code of Ukraine, on the other hand, in the investigated aspect are shown.

Key words: corruption, differentiation of legal influence, corruption crimes.